

Generația de aur a anilor '50 cuprinde o pleiadă de scriitori români, care au lăsat posterității opere nemuritoare, unul dintre aceștia fiind și poetul Nichita Stănescu – laureat al Premiului Internațional "Johann Gottfried von Herder", în anul 1975. În anul 1980 Nichita Stănescu a fost nominalizat la „Premiul Nobel pentru Literatură”.

Născut în ziua de 31 martie 1933 în orașul Ploiești, din județul Prahova, Nichita Hristea Stănescu a fost fiul lui Nicolae Hristea Stănescu, și al Tatianeii Cereaciuchin, fiica fizicianului și generalului rus Nikita Cereaciuchin.

După absolvirea Școlii generale și a Liceului „Sfinții Petru și Pavel” din Ploiești, Nichita Stănescu a urmat, între anii 1952–1957, cursurile Facultății de Filologie a Universității din București, și a lucrat, pentru prima oară, între anii 1957–1958, în funcția de corector și apoi ca redactor la „Gazeta literară”. După ce a deținut și funcția de redactor-șef adjunct al revistei "Luceafărul", alături de Adrian Păunescu, Nichita Stănescu a fost numit, în 1970, redactor-șef adjunct la "România literară", revistă condusă atunci de Nicolae Breban. Din 1975 Nichita Stănescu devine publicist comentator la "România literară" și se mută în ultima sa locuință, din București, în Piața Amzei nr. 9, acolo unde, în fața geamului apartamentului său, creștea celebrul salcâm, pe care poetul necuvintelor îl botezase Gică.

Nichita Stănescu s-a căsătorit, pentru prima oară, la vârsta de 19 ani, în 1952, cu Magdalena Petrescu, a doua dragoste a sa din adolescență, dar mariajul a durat mai puțin de 2 ani. A doua oară s-a căsătorit, în anul 1962, cu poeta și eseista Doina Ciurea, care l-a inspirat în conceperea volumului "O viziune a sentimentelor". După doi ani s-au despărțit în fapt, iar el a trăit timp de 10 ani o poveste unică de iubire cu poeta și autoarea Gabriela Melinescu și s-au inspirat reciproc în a crea și a construi universuri abstracte. Prin 1978 a cunoscut o tânără studentă din Moldova, Todorîța (Dora) Tărățuță, care, la scurt timp, s-a mutat la el în apartament și au rămas împreună până în 1983, când a murit Nichita. Nu s-au căsătorit, însă, decât în 1982, când poetul urma să primească Premiul pentru literatură "Cununa de aur", în Iugoslavia și, ca să poată merge și Dora cu el, trebuiau să fie căsătoriți. Nichita nu divorțase de poeta Doina Ciurea până atunci, după spusele criticului Alexandru Condeescu, pentru că avea oroare de tribunal.

Celebrități din România: Nichita Stănescu – poetul necuvintelor

Scris de Viena, Austria/Romanian Global News
Joi, 31 Martie 2016

Celebrul poet și eseist Nichita Stănescu – aparținând temporal, structural și formal, poeziei moderniste sau neo-modernismului românesc din anii 1960-1970 – a debutat în luna martie 1957, simultan, în revistele „Tribuna” din Cluj și în „Gazeta literară”, cu trei poezii, iar la sfârșitul anului 1960 a debutat editorial cu volumul „Sensul iubirii” (apărut la Editura de Stat pentru Literatură și Artă), primul din cele 23 de volume publicate în timpul vieții sale, dintre care mai menționez câteva titluri: „11 elegii”, „Roșu vertical”, „Necuvintele”, „Un pământ numit România”, „Starea poeziei”, „Epica Magna”, „Opere imperfecte”, „Respirări”, „Strigarea numelui”...

Încă din anul 1955, Nichita Stănescu și-a adunat poeziile sale „bășcălioase” într-un volum numit „Argitice – cântece la drumul mare”, volum care a fost publicat, mult după moartea sa, în 1992, sub îngrijirea poetei Doina Ciurea.

Pentru inegalabila sa creație literară, poetul Nichita Stănescu a obținut numeroase premii literare: Premiul Uniunii Scriitorilor pentru volumul de poezii "O viziune a sentimentelor" - în 1964, Premiul Uniunii Scriitorilor pentru volumul de poezii "Necuvintele" - în 1969, Premiul Uniunii Scriitorilor pentru volumul de eseuri "Cartea de recitare" - în 1972, Premiul Uniunii Scriitorilor pentru antologia de poezie "Starea poeziei" (selecție de autor) - în 1975, Premiul Internațional "Johann Gottfried von Herder" - în 1975, Premiul "Mihai Eminescu" al Academiei Române pentru volumul de poezii "Opera Magna" - în 1978, Premiul "Cununa de aur" la Festivalul internațional de poezie de la Struga (Macedonia iugoslavă) - în 1982.

Din cauza consumului exagerat de alcool (în special vodcă), Nichita Stănescu are prima criză hepatică, în luna august 1981. Crizele acestea au continuat și în toamnă, iar poetul a fost internat la spitalul Fundeni. În ziua de 31 martie 1983, la împlinirea vârstei de 50 de ani, poetului i s-a organizat o sărbătorire națională. După câteva luni, în timpul unei călătorii în Iugoslavia, Nichita Stănescu a avut o criză de ficat foarte gravă, ce a necesitat intervenția medicilor. Pe 12 decembrie 1983, durerile din zona ficatului devin îngrozitoare și este dus la Spitalul de urgență din București, unde crizele sunt extrem de violente și poetul se stinge din viață, la orele două și zece minute. Ultimele sale cuvinte au fost: "Respir, doctore, respir".

Genialitatea marelui poet Nichita Stănescu a fost recunoscută, în străinătate, chiar din timpul vieții sale – el era considerat, atât de critica literară cât și de publicul larg, drept unul dintre cei mai de seamă scriitori pe care i-a avut limba română, pe care el însuși o denumea „dumnezeiesc de frumoasă” –, însă, abia post-mortem, el a fost ales membru al Academiei Române!

Celebrități din România: Nichita Stănescu – poetul necuvintelor

Scris de Viena, Austria/Romanian Global News
Joi, 31 Martie 2016

O rubrică realizată de Agnes-Maria ORBAN, Redactor literar, Membră a UZPR și a Presseclub
CONCORDIA

La rubrica Celebrități din România, Agnes aduce în atenția cititorilor comentarii despre viața și activitatea de creație a unor personalități (uite, uneori, pe nedrept), care s-au remarcat prin geniul și prin talentul lor, lăsând posterității adevărate capodopere artistice – în domeniile artelor plastice, cercetării științifice, literaturii, muzicii –, pentru ca noi, cei de azi, și generațiile viitoare, să ne putem pleca fruntea, cu recunoștință, în fața memoriei lor și să le cinstim la adevărata lor valoare.